

Minden éjszakára jöjjön virradat.
A megverték talpra álljanak.
Robbanjanak öröm-protuberanciák.
Bölcsöként fogadj be,
ringass,
ringass, világ...
a történelem gödreiből,
megaláztatások szakadékaiból,
a szegénység búzeiből,
szélmarta ujjak rácsai közül,
belőled, megvert élet,
belőled, győztes élet
virág-támadás indul
az örömért.

KISS DÉNES

SÉTA FIAMMAL

Szárnycsapásokkal vagyok telezsúfolva.
Madárvonulások feszítik belülről a bőröm,
mint ég alatt, röpdösnek bennem.
Csontomban szelek füttyörésznek.

Magasság is énbennem kívül
s nő föld szíven át mindenféle mélység.
Bordáim hidjain Ádámtól visz út
a hatalmas, poklos istenig.

Itt vagyok én: hárommilliárd!
Mit kezdtek csillagok velem?
Napból lehelő milliós hőfokok,
szentségtelen terek moccanásai?

Mellettem kisfiam nevet, kiabál:
észrevétlen birtokba veszi
a bibliabeli múltakat.
A leggazdagabb Dánielmadár.

Csillaghabokkal önti el az éj,
mint dagálykor, szemem barlangjait.
Vízfelszínen dalok, delfinek,
emberentúli fényben játszana...

„Autó! Autó!” — örvendezik Dani.
Húsz évet visszakerget nevetése.
Lánc-lánc, Eszterlánci cérna
bogoz-kötöz virág-szeplős rétre.
S míg távcsöves tudós fényévekkel számol,
papiromon kis versrügyek nyílnak.
Nem gyomlálom én ki a csalánt sem.
Dani nevet: benne is már én vagyok boldog.

Az útnak, mint a nyárnak, nekivágunk,
szemünkbe fészkel ég, föld, utcasor,
madarak röpte, boldogság látványa mind:
séta, padok, öregek, minden törékeny örökkévaló.

HIÁNYOD

Hiányod tömegek kiáltják.
Szó csattan át a városon,
szilánkja házfalakba áll.
De nincsen irgalom sehol:
arcomon ott az arcod is,
elkerülnek mind a nők.

Már egészen átváltozom,
sóvárgás élő lét-darabja.
Átsütnek rajtam csontjaim,
mint izzó röntgenkép, megyek.
Szívem alatt zenét hordok ki.
Mozdulatlanságomból
utak hajtanak,
mint törzsökből gyökerek.

Megüt hiányod, mint az áram.
Arcom jelekkel televesi.
Járkálók örök váltólázban,
gyönyör így a hideglelés is.
Idegvihar tarolja testem,
mindent átszó e láz-vadon.
Hiányod minden sejttem kínja,
millió arcod előhívja.

Nem éltem még ily gazdagon!

RIGÓ BÉLA

SZAKSZERŰSÉG

Terjengős és lapos —
mondta a kritikus,
amikor meglátta a tengert.

VÍZIÓ

Égig érő esőben áznak.
Szétrebbentek a bambuszházak.
Földbe a halál gödröt tátott.
Hordasz-e szíveden

napalm-virágot?!

ŐSZ

Lomb a bokrok alá
tömörül.
Ágon ing a halál.
Gyönyörű!